

ชาติพันธุ์และการสูญพันธุ์แห่งชีวภาพ

ตามข้อสันนิษฐานที่ได้บันทึกในตำราประวัติศาสตร์ว่า มนุษย์ในโลกปัจจุบันนี้ต่างก็สืบทอดมาจากชาติตระกูลเดียวกันทั้งสิ้น คือ ตระกูลโฮโม ซาปีเอนซ์ (มนุษย์ฉลาด) แต่ในกรณีที่ว่ามนุษย์มีลักษณะแตกต่างกันก็ดี หรือมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงไปก็ดี จะเกิดขึ้นตั้งแต่ครั้งใดและมีความเป็นมาอย่างไรก็ยังไม่มีการที่จะสามารถให้คำตอบได้อย่างสมบูรณ์ ดังนั้นจึงต้องอาศัยทฤษฎีแห่งพันธุกรรมมาวิเคราะห์ ซึ่งอาจจะทำให้เกิดความกระจ่างในปัญหาดังกล่าวได้ คืออาศัยหลักเกณฑ์ที่ว่า “สิ่งมีชีวิตย่อมมีวิวัฒนาการ” หมายความว่าชาติพันธุ์ของมนุษย์จะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และอาจแยกขบวนการวิวัฒนาการออกเป็น ๒ ระบบคือ

๑. วิวัฒนาการภายในสายพันธุ์ จะมีลักษณะที่เป็นการกระจุกตัว
๒. วิวัฒนาการข้ามสายพันธุ์ จะมีลักษณะที่เป็นการกระจายตัว

ด้วยเหตุผลสองประการนี้มีผลทำให้เกิดจำนวนที่แตกต่างกันของชาติพันธุ์ ซึ่งอาจจะมียากหรือน้อยก็แล้วแต่ว่าจะเป็นขบวนการที่ ๑ หรือที่ ๒ ซึ่งก็มักจะสลับสับเปลี่ยนกันไปตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติแห่งความเปลี่ยนแปลง หรือขบวนการของวิวัฒนาการ คือมากบ้างน้อยบ้างตามสภาวะการกระจุกตัวหรือการกระจายตัว และได้เป็นมาเช่นนี้โดยตลอดในระยะเวลาอันยาวนานพอจะอธิบายได้ดังนี้ คือ

๑. การวิวัฒนาการภายในสายพันธุ์ นับเป็นขบวนการที่จะอนุรักษ์ชาติพันธุ์ให้มีสถานภาพที่เข้มแข็งขึ้น และมีสมรรถนะในการสร้างภูมิคุ้มกันที่สูงขึ้น ให้สามารถที่จะปรับตัวเข้ากับสภาวะแวดล้อมได้ดีกว่า อันเป็นแนวทางแห่งธรรมชาติของการดำรงพันธุ์ ซึ่งจะเป็นการคัดพันธุ์ไปในตัว มีผลให้เกิดศักยภาพที่สูงกว่าเดิม เช่น ความมีรสชาดของผลไม้เป็นต้น ทั้งนี้ก็ต้องอาศัยสิ่งแวดล้อมอื่นๆมาเป็นส่วนประกอบด้วย เช่น ภูมิประเทศ, น้ำ, อากาศ และ ส่วนประกอบของอินทรีย์สารในดินอีกด้วย

๒. การวิวัฒนาการข้ามสายพันธุ์ เป็นขบวนการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่สถานภาพใหม่ ด้วยอาศัยระยะเวลาอันยาวนานจนทำให้สายพันธุ์เดิมแท้เจือจางจนถึงที่สุดจึงก่อให้เกิดสายพันธุ์ใหม่ขึ้นมา เนื่องจากธรรมชาติแห่งการผสมข้ามสายพันธุ์แท้ถูกถ่ายทอดไปเพียง ๕๐ % ซึ่งหมายถึงว่าสายพันธุ์แท้จะมีอัตราที่เจือจางลงถึง ๕๐ % จากการผสมข้ามสายพันธุ์ในแต่ละครั้ง จึงอาจจะแสดงให้เห็นเป็นรูปธรรมดังนี้

(๑)	สายพันธุ์แท้ ๑๐๐ %	1 + 2 , 2 + 3 , 3 + 1	กลายเป็นสายพันธุ์ใหม่ ๕๐ %
(๒)	สายพันธุ์ทาง ๕๐ %	4 + 5 , 5 + 6 , 6 + 4	“ ๒๕ %
(๓)	“ ๒๕ %	7 + 8 , 8 + 9 , 9 + 7	“ ๑๒.๕ %
(๔)	“ ๑๒.๕ %	10 + 11 , 11 + 12 12 + 10	“ ๖.๒๕ %
(๕)	“ ๖.๒๕ %	13 + 14 , 14 + 15 , 15 + 13	“ ๓.๑๒ %
(๖)	“ ๓.๑๒ %	16 + 17 , 17 + 18 , 18 + 16	“ ๑.๕๖ %
(๗)	“ ๑.๕๖ %	19 + 20 , 20 + 21 , 21 + 19	“ ๐.๓๘ %

นับเป็นขั้นตอนทั้งสิ้นได้ ๗ ขั้นตอนซึ่งเทียบตามคติของไทยก็นับเป็น ๗ ชั่วโมง แสดงว่าคนไทยในสมัยก่อนรู้ถึงเรื่องของการถ่ายทอดพันธุกรรมแล้วเป็นอย่างดี คือถ้ามีการผสมข้ามพันธุ์กันถึง ๗ ชั่วโมงแล้ว ต่อจากนั้นไปสายพันธุ์เดิมแท้จะเหือดหายไปสิ้น แล้วก่อให้เกิดสายพันธุ์ใหม่ขึ้นมาอีก และเข้าสู่วิวัฒนาการภายในสายพันธุ์เพื่อสร้างเสริมศักยภาพแห่งสมรรถนะทางชีวภาพให้บริบูรณ์ จึงนับได้ว่าเป็นการวิวัฒนาการไปแล้วขั้นตอนหนึ่ง ซึ่งในแต่ละขั้นตอนนี้ อาจจะใช้เวลาต่างกันไป เพราะมีสาเหตุที่เนื่องกับปัจจัยการหลากหลาย อันมีส่วนสำคัญในขบวนการแห่งวิวัฒนาการนี้ทั้งสิ้น และความเป็นไปแห่งวิวัฒนาการนั้นก็ไม่มีโครงสร้างที่จำกัดตายตัวแต่อย่างใดจึงไม่อาจที่จะชี้ชัดลงไปได้ทั้งในแง่ของความเข้มข้นทางสายพันธุ์และเวลาในการวิวัฒนาการในแต่ละขั้นตอน ถึงอย่างไรก็ตามก็อาจที่จะจำแนกออกเป็นสายพันธุ์ต่างๆตามลักษณะที่แตกต่างกันทางกายภาพได้เป็น ๗ สายพันธุ์ใหญ่ๆ ดังนี้

๑. พวกคอเคเซียน คือพวกผิวขาว
๒. พวกมองโกเลียน คือพวกผิวเหลือง
๓. พวกนิโกรอยด์ คือพวกผิวดำ

ต่อมาเมื่อมีวิวัฒนาการในหลายต่อหลายขั้นตอนผ่านไปแล้ว ลักษณะของชาติพันธุ์เดิมจึงได้ปราศนาการไปโดยลำดับ จึงได้เข้าใจไปว่าเป็นการสูญพันธุ์ของชาติพันธุ์ต่างๆ เช่นมนุษย์ชวา , มนุษย์ปักกิ่ง หรือมนุษย์ไฮเดนเบอร์ก เป็นต้น

ที่จริงแล้วไม่ควรที่จะนับเนื่องว่าเป็นการสูญพันธุ์เพราะเป็นขบวนการที่สืบทอดสายพันธุ์เข้าสู่สายพันธุ์ใหม่ตามระบบของการถ่ายทอดพันธุกรรมจนได้กลายมาเป็นมนุษย์สายพันธุ์ต่างๆดังเช่นในปัจจุบันนี้ จึงน่าจะเรียกว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงทางพันธุกรรม หรือวิวัฒนาการทางพันธุกรรมมากกว่า ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ของธรรมชาติที่จะต้องเกิดการสูญเสียด้านภาพดั้งเดิมที่แท้ไปสิ้นเมื่อได้มีการวิวัฒนาการไปจนถึงที่สุดแห่งขบวนการแล้วในทุกขั้นตอน ดังนั้นในข้อสันนิษฐานที่ว่า “ชาติพันธุ์

ของบุคคลหนึ่งบุคคลใดจะถูกกำหนดไว้แน่นอนแล้วก่อนที่บุคคลผู้นั้นจะถือกำเนิดในโลก” นับว่าเป็นข้อสันนิษฐานสุดโต่งเกินไป โดยไม่คำนึงถึงปัจจัยการต่างๆที่จะมีผลต่อวิวัฒนาการของชาติพันธุ์ทั้งสิ้น ดังนั้นจึงเป็นความเห็นที่ขัดแย้งกับหลักการทางพันธุกรรมศาสตร์ในเชิงวิวัฒนาการ และก็ไม่สอดคล้องกันกับทฤษฎีต่างๆที่ได้ถูกค้นพบขึ้นมาใหม่จนเป็นที่ยอมรับกันอยู่ทั่วไปในปัจจุบันนี้

คำว่าโคตรในหนังสือสารานุกรมของ เสถียรโกเศศ หมายความว่า “ผู้ที่มีเชื้อสายหรือเหล่ากอเดียวกัน เรียกว่าอยู่ในวงศ์สกุลหรือโคตรเดียวกัน (โคตรเป็นคำสันสกฤตเดิมหมายความว่าคอกวัว) และการนับโคตรจากผลงานของ มนตรี ศรีบูรพา ว่า ผู้สืบสายโลหิตโดยตรงมี 7 ชั่ว หรือ 7 ชั้น คือ 1. ลูก 2. หลาน 3. เหลน 4. โหลน 5. ลื้อ 6. ลีบ 7. ลีด

มีข้อสมมุติฐานอีกประการหนึ่งที่ควรจะยกขึ้นมาวิเคราะห์ให้เห็นจริงก็คือ สาเหตุในการสูญพันธุ์ของไดโนเสาร์ คือนอกจากจะเนื่องด้วยสาเหตุที่ได้พรรณามาในข้างต้นแล้ว ก็อาจจะมีสาเหตุที่แตกต่างไปจากที่เคยยอมรับมาในอดีตเช่นว่ามีสาเหตุมาจากภัยธรรมชาติเป็นต้น ซึ่งน่าจะเป็นไปได้ยาก นอกเสียจากว่าเป็นทุกภิกขภัยที่อาจจะมีปัญหาได้มากสำหรับสัตว์ที่ใหญ่มากๆ

ในที่นี้อาจจะพิจารณาสวนกระแสโลกอยู่บ้างเพราะผู้เขียนยังมั่นใจว่าคนเราได้บังเกิดขึ้นในโลกนี้ก่อนไดโนเสาร์ไปเสียด้วยซ้ำ เพราะในพระไตรปิฎกยังได้กล่าวถึงมนุษย์ที่เกิดมาตั้งแต่เดิมทีนั้น ได้มีพระพรหมลงมาเกิดและได้กินจวันดินเป็นอาหาร.....ฯลฯ ซึ่งจะมีบทบาทที่สำคัญเกี่ยวกับการสูญพันธุ์ของไดโนเสาร์ ดังเหตุผลที่จะได้ชี้แจงต่อไปนี้

ถ้าอาศัยเหตุในปัจจุบันมาเป็นเครื่องพิจารณาแล้วก็จะเห็นได้ว่า สัตว์ต่างๆที่ใกล้จะสูญพันธุ์ไปจากโลกนี้ตัวอย่างเช่น เสือ สิงโต ช้าง แรด ฮิปโป กระซู่ กวาง เลียงผา อีเก้ง ไก่ฟ้า หรือนกบางชนิด เป็นต้น แม้แต่ควายก็ตาม ถ้าไม่อนุรักษ์ไว้ให้ดีแล้วก็อาจจะสูญพันธุ์ไปในเวลาอันไม่ช้านัก ทั้งนี้ก็มีสาเหตุมาจากการทำลายล้างของมนุษย์ทั้งสิ้น และนับได้ว่ามนุษย์นี้เป็นสัตว์โลกประเภทเดียวเท่านั้นที่มีศักยภาพในการทำล้างสูงที่สุด ยิ่งไปกว่าภัยธรรมชาติอื่นใดทั้งสิ้น

ดังนั้นจึงอาจจะสันนิษฐานในเบื้องต้นได้เลยว่าเหตุที่ไดโนเสาร์บางประเภทต้องสูญพันธุ์ไปจากโลกนี้ก็เนื่องด้วยเพราะน้ำมือของมนุษย์เท่านั้น นอกจากไดโนเสาร์บางประเภทที่ได้วิวัฒนาการมาเป็นสัตว์ในตระกูลต่างๆ เช่น หนู กระรอก กระแต เต่า จิ้งเหลน เหี้ย ตะกวด ฯลฯ เป็นต้น

สาเหตุที่ไดโนเสาร์ถูกมนุษย์ไล่ล่าจะมาจากเหตุใหญ่ๆ ๒ ประการคือ

๑. เนื่องจากว่าไดโนเสาร์บางประเภทยังมีความดุร้ายสูง ก็จะทำร้ายสัตว์ชนิดอื่นใดก็ตามที่มีเหตุให้ต้องได้เผชิญหน้ากันโดยไม่มีสัญชาตญาณแห่งการหลบหลีกภัยเลย ประกอบกับที่

มักจะมีแหล่งหากินอันเป็นแหล่งเดียวกันกับพวกมนุษย์ที่ต้องแสวงหาอาหารในแหล่งที่อุดมไปด้วยฝูงสัตว์ต่างๆพันธุ์ ดังนั้นการเผชิญหน้าจึงเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงได้โดยยาก แต่มนุษย์นั้นมีมันสมองมากกว่าก็อาจจะเอาชนะได้ด้วยการคิดหาอุบายหลอกล่อให้ต้องไปติดกับ หรือหล่มเลนได้โดยง่าย

นอกจากพวกไดโนเสาร์นั้นจะมีมันสมองน้อยแล้วก็อาจจะเซื่องช้า , สายตาสั้น , ตาบอดสี หรือมีจมูกที่ไร้สมรรถนะในการดมกลิ่น ไม่เช่นนั้นก็อาจจะไม่สามารถที่จะแยกแยะได้ว่าสิ่งใดเป็น สิ่งใดถ้าปราศจากการเคลื่อนไหวเช่นเดียวกับสัญชาตญาณของแมว เป็นต้น และน่าจะเป็นสัตว์ที่หากินเป็นหลักแหล่งเช่นเดียวกันกับหนู กระรอก กระแต เป็นต้น ที่มักจะไปและกลับในทิศทางเดิม จึงทำให้ง่ายต่อการวางแผนดักล่อ

๒. มีขนาดใหญ่โต ซึ่งอาจจะเป็นอันตรายแก่ตัวเองในเรื่องทุกภิกขภัยแล้ว ก็ยังมีปริมาณของเนื้อมากพอที่จะสะสมไว้กินได้ในระยะเวลานาน ทำให้คุ้มค่าต่อการไล่ล่ายิ่งกว่าสัตว์อื่นๆมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วถ้าเนื้อของไดโนเสาร์มีรสชาติเป็นที่พอใจของพวกมนุษย์แล้ว ก็อาจจะประเมินสถานการณ์ได้เลยว่า ในยุคดึกดำบรรพ์นั้นพวกมนุษย์ได้อาศัยเนื้อของพวกไดโนเสาร์เป็นหลักในการดำรงชีพ

ด้วยเหตุผลดังที่กล่าวมานี้ก็คงจะมีน้ำหนักขึ้นมาบ้างแล้วว่า นอกจากมนุษย์แล้วก็ไม่น่าที่จะมีสิ่งอื่นใดที่จะมาทำลายล้างสัตว์ใดๆในโลกนี้ให้สูญพันธุ์ไปได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งแล้วธรรมชาติย่อมจะมีปกติในการที่จะปรับสภาพสิ่งแวดล้อมให้เกิดความสมดุล ซึ่งมีผลที่ตรงข้ามกับการทำลายล้างอย่างสิ้นเชิง

ดังนั้นจึงอาจจะสรุปได้ว่าสิ่งมีชีวิตทั้งหลายนั้นล้วนแล้วแต่อาศัยขบวนการของธรรมชาติ ก่อให้เกิดการวิวัฒนาการในแง่ของการดำรงพันธุ์และการกระจายพันธุ์ ส่วนที่ต้องสูญพันธุ์ไปนั้นน่าจะเกิดจากการทำลายล้างของมนุษย์เอง แม้แต่การตัดต่อยีนส์ของพืชก็เช่นกัน อาจจะนับได้ว่าเป็นการสุ่มเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์มิใช่น้อย หรืออย่างน้อยการกระทำเช่นนั้นน่าจะก่อให้เกิดการสูญเสียสมดุลแห่งวิวัฒนาการทางพันธุกรรมไปโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ต่อไปก็คงจะถูกกลืนไปถึงพันธุ์สัตว์และมนุษย์ด้วยกันเอง ซึ่งจะเป็นปัญหาทั้งทางด้านจริยธรรมตามมามาก ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เนื่องมาจากความไม่รู้จักเพียงพอของความต้องการ หรือค้นหา คือความอยาก อันจะนำไปสู่ความหายนะอย่างแน่นอน

หากพิจารณาด้วยความรอบคอบแล้วจะเห็นได้ว่ามีวิถีทางเดียวเท่านั้นที่จะก่อให้เกิดวิวัฒนาการที่ได้สมดุลอันหมายถึงผลที่สมบูรณ์และถาวร นั่นก็คือการพัฒนาการโดยอาศัยแนวทางที่สอดคล้องกับธรรมชาติให้มากที่สุดเท่านั้น แต่ถ้าเป็นไปในทิศทางที่แปลกแยกไปจาก

วิถีทางแห่งธรรมชาติจนกระทั่งเกิดการเสียสมดุลย์ไปอย่างถึงที่สุดแล้ว ก็จะมีบังเกิดความเสื่อมสูญอย่างใหญ่หลวงติดตามมาดังที่ปรากฏผลให้เราได้รู้เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้ และคงเป็นภาวะที่สุดจะแก้ไขได้ถ้ายังไม่เห็นภัยในเหตุที่ได้กล่าวมานี้แล้วทำการแก้ไขเสียโดยด่วน

* * * * *

ปุราโณภิกขุ